

GŪSTEKNIS

¹ ...atkal šeit, Kunga Jēzus Vārdā un dzirdēt par lielajiem un varenajiem darbiem, kurus Tu esi paveicis agrāk. Un tagad mēs stāvam ar gaidām, tas paceļ mūsu ticību un dod mums svaidījumu ticēt, ka tas, kas tika lūgts šovakar, tiks dāvāts. Tu zini viņus visus, visu, ko viņi ir prasījuši, un mēs īpaši lūdzam par tiem, Kungs, kuri ir tik tuvu nāvei. Dāvā viņu dvēselēm mieru, ja tā tur vēl nav, un dāvā dziedināšanu viņu ķermeņiem. Dāvā to, Kungs.

² Svētī mūsu sapulcēšanos. Mēs...mēs lūdzam, Kungs, šajā lūgšanu sanāksmē trešdienas vakarā, jo mēs esam sanākuši, zinot, ka tur, kur divi vai vairāk būs savākti kopā, Tu būsi ar mums. Un mēs lūdzam Tev, Kungs, lai šovakar Tu dāvā mums Savu Vārdu. Runā uz mums, Kungs, un sasildi mūsu sirdis īpašā veidā, lai mēs iepazīstam, kā savaldīt sevi gaidāmajam varenajam laikam, jo mēs ticam, ka mēs tuvojamies Tā Kunga Atnākšanai.

³ Mēs pateicamies Tev, ka cilvēki jau sāk iegūt viņiem dārgo ticību, un iepazīt, ko šī ticība nozīmē. Un zinādami mēs jau pateicamies Tev par tām kalpošanām, kas mūs sagaida, ticot, ka Tu kaut ko izdarīsi. Kungs, mēs gaidām ar cerībām kā senajās dienās, ticēdami, ka ir tuvu tas laiks, kad Tu vienkārši atvērsi Debesu logus un izliesi tos apsoltījumus, kurus Dievs ir apsoltījis šajā pēdējā dienā.

⁴ Tagad mēs lūdzam Tevi, Kungs, esi ar visiem, visās valstīs, jo šodien mēs dzirdējam, ka it visur ir vajadzības. Dāvā viņiem viņu lūgumus, Kungs. Un mēs lūdzam redzēt vareno Dieva roku darbojamies it visur pasaulē to vidū, kuri gaida šo vareno notikumu.

⁵ Piedod mums mūsu grēkus. Pārmāci mūs, Kungs, ar Tavu Garu un Tavu Vārdu, lai mēs iemācītos būt padevīgi kalpi, Dieva gribai padevīgi kalpi. Lai mēs atceramies un cenšamies domāt mūsu sirdīs, ko izdarīja agrīnie kristieši. Kāda veida cilvēkus mēs satiktu, ja mēs satiktu tos, kuri personīgi bija saskarē ar Tevi. Viņu sejās droši vien dega ticība un prieks! Viņu dzīves droši vien bija dzīvais Dieva Vārds, vienkārši “rakstītas vēstules, visiem cilvēkiem lasāmas”, kad viņi staigāja starp cilvēkiem. Dievs, dāvā to vēlreiz.

⁶ Lai mūsu dzīves ir tik pakļautas Tev, lai Svētais Gars pats dzīvotu caur mums un runātu caur mums, Kungs. Lai mēs vienmēr atceramies, ka tad, kad mēs ejam pa ielām un saskaramies ar šo pasauli, mums nav jābūt tādiem kā viņi; mēs paejam maliņā un atdodam vietu viņiem, Kungs, viņu likumīgo vietu šeit uz zemes. Mēs ieņemsim pēdējo solu, zinādami, ka mēs esam pārstāvji no citas pasaules. Mums ir Valstība, kas nāk spēkā, Kungs. Un mūsu varenais Ķēniņš drīz ieradīsies un pārņems visas valstības, kas ir Viņa pārvaldījumā. Un mēs pārvaldīsim un valdīsim šeit uz zemes kopā ar Viņu tūkstoš gadus, un būsīm ar Viņu mūžīgi.

⁷ Ņemot to vērā, Kungs, mēs tagad sagaidām atbildi uz mūsu lūgšanu. Mēs pārbaudām mūsu apliecinājumu [[[confession]]]: ja mēs esam izdarījuši kaut ko, pateikuši kaut ko vai domājuši kaut ko, kas ir pretrunā Tavai varenajai gribai, tad lai Jēzus Kristus Asinis attīra mūs.

⁸ Vadi mūs, Kungs, kā šovakar sacīja tā māsa par sevi un savu vīru par viņu braucienu uz Čikāgu. Vadi viņus, Kungs Dievs, uz to vietu, kur Tu vari viņus lietot, lai viņi būtu gaismas stari pārējiem, kuri iet taustoties tumsā, kuri nepazīst mūsu Kungu Jēzu. Tagad mēs atdodam Tev šo kalpošanu un ieklausāmies Tavā Vārdā, kurš izlabo, lai mēs varētu zināt, kā sagatavoties šai varenajai stundai. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

[Pārtraukums lentes ierakstā. Izsakās brālis Nevils-Tulk.]

Lai Dievs tevi svētī. Paldies tev, brāli.

9 Es šeit esmu tā nedaudz negaidīti. Es...būdams šeit mājās, es sajutu, ja jau man nekur patiešām nevajadzētu dodies, nebūtu kāds ārkārtējs gadījums, es justos ļoti slikti, ja sēdētu mājās un neaizietu uz lūgšanu sanāksmi. Un es ierados, diezgan negaidīti man pašam un pat manai ģimenei. Es tikko kā ienācu un uzreiz devos prom. Un tā, es sacīju: “Es dodos uz lūgšanu sanāksmi.” Un viņai pat nebija laika, lai sagatavotos iešanai, viņa nezināja, ka es atnāksu.

10 Un tā, es priecājos, dzirdot tās māsas...brāļa liecību par to Gaismu tur Dienvidkarolīnā vai Ziemeļkarolīnā, kaut kur tur. Grīnvilā, vai pareizi? [Māsa saka: “Nē. Sozerpainā.”-Tulk.] Sozerpainā. Jā.

11 Šodien šeit tikko kā bija brālis Lī Veils. Šodien es šeit viņu kristīju kristību kalpošanā. Brālis Lī Veils, ziniet, viens no turienes kalpotājiem. Brālis Pārkers Tomass, tur bija...

12 Es atceros to gadījumu, kad viena māsa bija pārklāta ar ēnu. Tas bija spēcīgs apstiprinājums, māsa, tam, ka... Reizēm Svētais Gars ļauj mums virzīties tālāk un pārbauda mūsu ticību, lai paskatītos, ko...un pārbauda ticību citiem. Kad tu skaties kaut kam tieši virsū un kaut ko redzi, un runā par to – citi skatās un to neredz, viņi saka, ka tur nekā nav. Saprotat? Taču tas tur ir.

13 Lūk, nebija neviena, kas redzēja to Gaismu, kas stāvēja virs Pāvila, taču Tā tur bija. Izņemot Jāni, neviens neredzēja to balodi, kas nolaidās no debesīm tās Gaismas veidā un nostājās virs Jēzus. Taču Tā tur bija. Saprotat?

14 Lūk, kad es vēlāk stāstīju cilvēkiem par to, ka šī Gaisma ir līdzīga Uguns Stabam, neviens negribēja tam ticēt, taču tagad fotoaparāta mehāniskā acs to ir parādījusi, kāds Tas ir.

Un ļaunais gars ir tumšs.

15 Tieši tāpat kā mūsu dzīves, mēs esam ēnas, un mēs... Ja mēs esam gaisma, mēs... Ja mūsu dzīve atbilst šī laika Gaismai, tad mēs staigājam Gaismā.

16 Tāpat kā tu dienas laikā paskaties ārā un saki: “Es redzu sauli.” Tu...tu redzi saules ēnu. Tas ir saules atspīdums. Tā nav pati saule, taču tas pierāda, ka saule eksistē. Saprotat? Tas pierāda, ka saule ir.

17 Lūk, kad es redzu, piemēram, jūs: jūs tur sēžat, lietojiet vēdekļus, sarunājaties – tas nozīmē, ka jūs dzīvojat, taču tā ir tikai dzīves ēna.

18 Tāpēc ka, lai izveidotos ēna, kaut kur ir jābūt tumsai. Saprotat? Tāpēc ka ēnā ir jābūt noteiktam daudzumam tumsas un noteiktam daudzumam gaismas, lai sanāktu ēna. Un tā nevar būt pilnīga tumsa, un tā nevar būt pilnīga gaisma. Ja tā ir tumsa, tā ir īsta tumsa. Ja tā ir gaisma, tad tur nav ēnas, nekā, kas varētu izveidot ēnu. Taču, ja tumsa ir sajaukusies ar gaismu, tas izveido ēnu.

19 Tāpēc patiesībā mēs esam gaismas ēnas. Lūk, jūs atspoguļojat dzīvību, kas no kaut kurienes nāk. Ja tu esi un...kristietis, tad tas kā ēna tikai pierāda to, ka eksistē Dzīvība, kurā tu nekad nemirsi, jo šajā dzīvē ir nāve. Saprotat? Taču tā ir ēna, jo tu esi radība, kas dzīvo un kustās, kurai ir spējas redzēt, domāt, kustēties un piecas ķermeņa maņas. Un tomēr jūs zināt, ka tās ir mirstīgas. Un ir tik daudz grūtību. Jūs zināt, ka tas var būt tikai... Tas ir atspulgs (saprotat?) tam, ka nāve un dzīvība ir samaisījušās kopā.

20 Fiziskajam ir jānomirst. Taču, ja jūs ar savu mirstīgo dzīvi atspoguļojat Debesu Gaismu, tad jūs atspoguļojat Mūžīgo Dzīvību, Dievu. Tādā gadījumā, kad tu nomirsti, tu pavisam noteikti dosies tajā Gaismā, jo tieši to tu atspoguļoji.

21 Ja tu esi no tumšās pasaules, tad tu atspoguļo to, un tu vari izdarīt...pavisam noteikti dosies uz tumsu. Saprotat? Tāpēc mēs atrodamies atspulgā. Un tā, mēs to redzam. Un, protams, kā Svētais Gars

atspoguļo Gaismu un Dzīvību, tieši tāpat nāve atspoguļo tumsu. Bet šeit ir kā viens, tā otrs.

22 Rīt... Nedēļas beigās, iespējams, līdz svētdienai mēs palielināsim šo mazo fotogrāfiju uz lielāku izmēru, lai to varētu pakārt uz ziņojumu dēļa.

23 Tur, kur stāv jūsu fotogrāfija, tur, uz ziņojumu dēļa. Es nezinu, vai jūs to ievērojāt vai nē. Un tad...

Un apmēram pirms nedēļas uz...Jamaikā, kur es biju kā misionārs... Mēs izsūtām magnetafona lentes pa visu pasauli, un "Septiņi Zīmogi" nokļuva pat...dziļi Jamaikas iekšienē, pašos dziļumos. Bet tur viss ir ļoti primitīvi, aiz Zilā Kalna. Un iezemieši, reizēm viņiem atved magnetafonu, kuru kā veco "Viktrolu" [Gramofons-Tulk.] ir jāiegriež ar kurbuli, un tad tas sāk spēlēt. Pēc tam, katras pāris minūtes atkal kādam ir jāiekurbulē.

24 Tai grupai tāds magnetafons darbojās uz baterijas, uz sešvoltīgās vai kaut kādas citas. Un viņi visi sēdēja kopā (aptuveni tik daudz, cik šeit ir šodien), klausījās šos *Zīmogus*; man šķiet, ka Zīmogus. Un kamēr es runāju, viņi ieraudzīja, ka istabā ienāca...ienāca tas pats Uguns Stabs, tas aizgāja uz to vietu, kur bija magnetafons un apstājās uz tā. Un viņi aizgāja un paņēma fotokameru, un To nofotografēja. Un tieši To pašu; lūk, Tas ir, lūdzu, stāvēja tieši virs tā. Tagad mums to palielinās, lai pakārtu to, lūk tur, uz ziņojumu dēļa, lai jūs varētu to apskatīt.

Mēs esam tik pateicīgi par Dieva žēlastību, kura ir ievedusi mūsu...mūs Viņa Klātbūtnē šajās dienās. Lūk, mēs esam pateicīgi par daudz ko.

26 Un tā, es domāju, ka ieskatīšos, lūk šeit, un pamēģināšu atrast kaut kādas piezīmes vai kaut ko tādu, par ko es esmu runājis. Vai arī atradīšu kaut kādu... Man šeit grāmatiņas beigās ir pierakstītas dažas tēmas. Ja man izdosies kādu atrast, varbūt Tas Kungs iedos man kaut ko par to pateikt, kamēr mēs lūgsimies.

Un tā, mēs nepacietīgi gaidām svētdienu.

27 Es sludināju vēstījumu. Un svētdien es jūs ilgi aizturēju, runādams par tēmu: "Ko tu brēc uz Mani? Saki tautai un ejiet uz priekšu."

28 Un tā, svētdien būs dziedināšanas kalpošana, kad mēs lūgsimies par slimajiem. Lūk, kad lieta nonāk līdz slimajiem...un ir jābūt kaut kādam iemeslam, kāpēc slimie nesaņem dziedināšanu, kad mēs par viņiem lūdzamies. Un es gribu, ja tā būs Dieva griba, arī norunāt Īsu sprediķi svētdien no rīta, lai... Tāpēc es grasos novadīt dziedināšanas kalpošanu un palūgt par visiem cilvēkiem. Un Billijs Pols vai kāds no viņiem būs šeit svētdienas rītā apmēram pulksten astoņos, kad atveras draudzes nams, lai iedotu cilvēkiem kartiņas, kad tie nāks iekšā pa durvīm vai kad tie būs ienākuši.

29 Un tā, tā tad...es gribu pamēģināt... Es domāju, ka Tas Kungs ir kaut kādā veidā man devis nelielu izpratni par iemesliem, kāpēc daži cilvēki netiek dziedināti. Un es...es domāju, ka tas ir izpratnes trūkuma dēļ. Un es...es domāju, ka, iespējams, mēs par to parunāsim svētdienas rītā, ja Tam Kungam labpatiks.

30 Lūk, trešdienas vakara sanāksme ir vienkārši īsa sanāksme, mēs sanākam kopā un lūdzam, kā mēs to darām, un biedrojamies.

31 Reizēm... Es...es domāju, ka viena no galvenajām problēmām mūsu laikā, kā es to esmu ieraudzījis, tas ir patiesuma trūkums tajā, kam mēs ticam. Saprotat? Saprotat?

Ja Dievs Džona Veslija dienās, tajā laikā būtu izdarījis to, ko Viņš ir izdarījis šodien, kādu iespaidu tas būtu atstājis!? Mārtiņa Lutera dienās vai vēl kaut kad – mēs taču redzam, ka Viņa darbi ir

pierādīti gan caur draudzi, caur Garu un caur zinātni, un katra kustība, kas... Tas ir jāatpazīst. Un te Dieva Vārds to paziņo un runā par to, pirms tas notiek. Un tad nonāk un pravieto, un parāda tieši to, kas, pēc Viņa Vārdiem, notiks, pilnīgi precīzi to, ko Viņš pateica. Bet mēs vienalga kaut kā laiski sēžam, it kā jautādami: “Nu, interesanti, vai tas attiecas uz mani? Varbūt tas attiecas tikai uz...uz draudzi kopumā vai arī...bet ja nu tas tiešām attiecas uz mani?” Es domāju, ka svētdien no rīta es pacentīšos runāt par dažiem no tiem principiem, kas padarīs to nedaudz skaidrāku.

32 Un tā, šovakar es kaut ko atradu, vienkārši atvēru to šeit pirms atnākšanas. Es nodomāju: “Bet ja nu brālis Nevils, ja es tur ieradīšos, viņš pēkšņi pateiks: 'Iznāc un sludini,' un vienkārši apsēdīsies?’ Saprotat? Es nodomāju, ka labāk atzīmēšu pāris Rakstu vietas, jo es zinu, ka viņš...viņš ir tāds jauks brālis, un mēs...mēs viņu augsti vērtējam.

33 Pirms mēs palūgsim par Vārdu, es gribu sveicināt vienu brāli. Es šobrīd pat nevaru pateikt, kā viņu sauc (viņi ir divatā). Viņi ir šeit, tie ir mani draugi. Viņi ir kalpotāji un evaņģēlisti darba laukā, izbraukumos. Viņi izdzirdēja šos vēstījumus uz lentes. Un viņi ir no dažādu konfesiju draudzēm, divi jauni puisi. Un šie puisi tik...viens no viņiem tik ļoti ieinteresējās, ka nesen atlidoja uz Toskānu, vienas sanāksmes noslēgumā. Man šķiet, ka es biju uzņēmēju brokastīs, un ienāca šis jaunais cilvēks, jauks, jauns cilvēks. Un viņš ir...

34 Viņi ir no Kansasas. Un viņi atbrauca visu šo gabalu, lai es viņus salaulātu. Es to augsti vērtēju. Tikai padomājiet, cilvēki tik ļoti tic tavām lūgšanām, ka Dievs dzirdēs un atbildēs; jauni cilvēki šādi sāk dzīvi... Un, kad viņi šurp atbrauca, lai es viņus salaulātu, viņi uzzināja, ka Indiānas štata likums pieprasa (neskatoties uz to, ka viņi veica asins testu) gaidīt šajā štatā trīs dienas, pirms viņi var apprecēties. Tāpēc viņi nevar apprecēties līdz piektdienas rītam.

35 Un es palūgšu mūsu brāli tur aizmugurē, lai viņš vienkārši pieceļas kājās un pastāsta mums, kas ir viņš un viņa jaukā lēdija, un arī otrs brālis.

36 [Brālis dod liecību.-Tulk. **VARBŪT PĒC TAM IZTULKOT...**]

37 Liels paldies. Protams, mēs vēlam šiem jaunajiem sūtņiem Kunga Jēzus darbā, lai viņus ceļā pavada Dieva svētības. Kad es aizdomājos, gaidīdams Tā Kunga Atnākšanu, un redzu jaunus pušus un meitenes, kuriem sirdī ir mērķis kalpot Kristum, tas mani saviļņo, saprotiet, kad redzu, ka viņi šādi uzrodas. Lai Tas Kungs jūs bagātīgi svētī, mans brāli un māsa.

38 Tagad atvērsim mazu vēstuli, no kuras es vēl nekad dzīvē neesmu sludinājis. Un tā ir ļoti... Tikai viena nodaļa, vēstule Filemonam. Un tā ir...

39 Vienkārši es daļēji esmu īrs un es...turklāt man apkārt apakšējam žoklim ir stieple, lai daži aizmugurējie nekustētos. Es...es... Reizēm es nepareizi izrunāju tos vārdus, kaut arī es zinu, kā ir pareizi. Bet reizēm es nevaru tos pareizi izrunāt izglītības trūkuma dēļ. Un tā, “Filemons”, kāds tur aizmugurē pateica, un man šķiet, tieši tā to izrunā.

Un tā, pirmais pants, es gribu paņemt no tā tikai vienu vai divus vārdus:

Pāvils, Jēzus Kristus gūsteknis...

41 Un tieši to es šovakar gribu izmantot kā tēmu, ja tā ir Dieva griba, tā tad: “Gūsteknis”.

Un tā, ir grūti iedomāties, ka Pāvils uzskatīja sevi par gūstekni – dzimis kā brīvs cilvēks, piepildīts ar Svēto Garu, un tomēr sauc sevi par gūstekni.

Lūk, mēs ieraugām, ka pie korintiešiem viņš vēršas kā “Pāvils, Jēzus Kristus apustulis”. Citā reizē: “Pāvils, caur Dieva gribu Jēzus Kristus kalps,” kad viņš vēršas pie Timoteja un citiem. Bet, kad

viņš šeit raksta Filemonam, viņš saka: “Pāvils, Jēzus Kristus gūsteknis...” “Pāvils, apustulis,” man gribētos vienu vakaru par to sludināt; “Pāvils, kalps,” sludināt par šo tēmu; bet tad: “Pāvils, gūsteknis.”

44 Taču šovakar, tā kā pienācīgai katras šīs tēmas izskatīšanai būtu vajadzīgas stundas, šovakar es gribētu paņemt “Pāvils, gūsteknis” un izskatīt tēmu: *Gūsteknis*.

Tagad uz brīdi nolieksim mūsu galvas.

45 Kungs Jēzu, ikviens fiziski spējīgs cilvēks var atšķirt šīs Bībeles lapas, taču tikai Svētais Gars var To izskaidrot pareizajā gaismā. Mēs lūdzam, lai Viņš tagad atnāk un palīdz mums saprast, kāpēc viņš bija tā nosaukts: šis varenais pravietis Pāvils, un tomēr viņš nosauca sevi par gūstekni. Lai Svētais Gars mums to atklāj, kamēr mēs uz Viņu gaidām, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

46 Un tā, es varu iedomāties Pāvilu, kad viņš rakstīja šo vēstuli Filemonam; kā viņš sēdēja cietumā, tur lejā, tās pilsētas apakšzemes cietumā, gūsteknis. Un, būdams tādā stāvoklī, viņš labi zināja, ko nozīmēja šis vārds. Viņam visapkārt bija cietuma restes. Viņš varēja nokļūt brīvībā tikai tad, ja kāds viņam ļautu būt brīvam. Un viņš zināja, ko nozīmē būt gūsteknim. Un turklāt es domāju, ka apustulis tikai nedaudz to attiecināja...to attiecināja ne tik daudz uz viņa toreizējo stāvokli (ka viņš bija cietumnieks un viņa fiziskā būtne atradās tur tajā...tajā cietumā). Bet es ticu, ka viņš atsaucās uz savu...savu būtņi, savu...savu garu, savu gribu, ka viņš ir Jēzus Kristus gūsteknis.

47 Lūk, mēs visi piedzimām ar brīvu morālo gribu pieņemt jebkuru lēmumu, kādu vien vēlamies. Dievs to dara tainīgi, jo Viņam ir jānoliek visi cilvēki uz vienādiem principiem, vai arī viņš uzlika nepareizo cilvēku uz...Viņš uzlika pirmo cilvēku uz nepareiza principa, kad deva viņam brīvu morālo izvēli. Saprotat? Šodien mēs esam tieši tādi kā Ādams un Ieva. Nekādas atšķirības. Mums katram priekšā ir pareizais un nepareizais. Dzīvība un nāve, mums ir jāizdara sava izvēle; tev ir jāizdara izvēle. Saprotat?

48 Tieši tā izdarīja Ādams un Ieva, un, redziet, un...un viņi izdarīja nepareizo izvēli. Un tieši caur to visa rase, visa cilvēku rase tika ievesta nāvē, nāvessodā.

49 Un pēc tam Dievs nonāca cilvēka veidolā un paņēma to nāvi, un samaksāja nāvessodu, lai...lai Viņa pakļautie, kuri vēlējās būt brīvi, varētu kļūt brīvi.

50 Un tā, ja Viņš būtu rīkojies ar mums ne tā, kā Viņš izdarīja ar Ādamu un Ievu, bet vienkārši izvilktu mūs un pateiktu: “Gribat vai negribat, Es vienalga jūs izglābšu,” tad Viņš būtu uzlicis Ādamu un Ievu uz nepareiziem principiem. Saprotat? Taču ikvienam no mums šodien ir jāizvēlas nāvi vai dzīvību. Mums tas ir jāizdara.

51 Kā es tikko kā izteicos, ja mūsu dzīve pierādīs...tava dzīve precīzi pierādīs, kurā pusē tu atrodi. Man ir vienalga, ko jūs sakāt par to, kādā pusē jūs esat. Tas, ko tu dari katru dienu, parāda, kas tu esi. Jūs esat dzirdējuši to seno teicienu: “Tava dzīve ir tik skaļa, ka es nevaru sadzirdēt tavu liecību.” Redzat? Jūsu darbības runā ļoti skaļi.

52 Es vienmēr esmu uzskatījis, ka skaļi gaviļēt un lēkāt ir labi. Taču es vienmēr esmu sacījis: “Nelec augstāk nekā tu dzīvo, jo pasaule to novēros.” Saprotat? Tev ir jālec tik augstu, cik augstu tu dzīvo, tāpēc...jo kāds tevi vēro. Un, kad...

53 Ir cilvēki, kas neies uz baznīcu. Viņi...viņi, daudzi no viņiem gluži vienkārši to nedarīs. Un daži no tiem, kuri nenāk, ir patiesi cilvēki. Viņi ir redzējuši draudzē tik daudz samaitātības, ka viņiem negribas, lai viņiem ar to būtu kaut kas kopējs. Un ļoti bieži (mēs te runājam par to virspusēji) jūs teju vai nevarat viņus vainot, saprotiet, to cilvēku izturēšanās dēļ, kuri sauc sevi par kristiešiem. Tas ir lielākais piedauzības akmens, kāds vien ir pasaulē: vīrietis vai sieviete, kas apliecina, ka viņi ir

kristieši, bet dzīvo pretēji savam apliecinājumam. Pilnīgi pareizi.

54 Lūk, kāpēc būs vilšanās Tiesas Dienā. Lūk, grēcinieks, kandžas tirgonis, kāršu spēlmanis, laulības pārkāpējs, viņš...viņš nebūs vīlies, kad tiks nolasīts viņa spriedums: “Eita nost no Manis mūžīgajā ugunī.” Viņš nebūs vīlies. Taču tas tips, kurš mēģina noslēpties aiz kaut kādas baznīcas ticības apliecinājuma, lūk, kurš puisis būs vīlies Tiesas Dienā. Saprotat? Tas, kurš apliecina, ka viņš ir kristietis, bet dzīvo kaut kā citādāk. Tādam būtu labāk, ja viņš nekad nebūtu neko sācis apliecināt, nekā uzsākt, bet dzīvot kaut kā citādāk. Jo viņš ir vislielākais piedauzības akmens, kāds vien var būt – tas apliecinātājs, kurš saka, ka viņš...viņš ir kristietis, bet dzīvo citādāk.

55 Vienmēr... Nevērtē savu dzīvi pēc tā, cik daudz spēka tev ir, lai darītu brīnumus. Un mēs nevērtējam sevi pēc tā, cik daudz mēs zinām Vārdu. Bet vienmēr vērtējat sevi, atskatoties un veicot inventarizāciju: kādus augļus nes tā dzīve, kuru jūs dzīvojat šobrīd. Saprotat?

56 Kā pirms kāda laika es sludināju Uzņēmēju sanāksmē Fēniksā, Arizonas štatā, par Jēzus atspulgu, kas atspoguļo kristīgu Dzīvi. Es sacīju, ka es piedzimu šeit Kentuki, kur viss ir ļoti primitīvs, jo īpaši tā bija tad, kad es biju bērns. Un tam vienam puisēnam nebija tādas...tādas mājas, kādas mums ir šeit, kur mums ir tik daudzas jaukas lēdijas, kurām ir jāskatās spoguļos viscaur mājā, lai tikai viņu mati būtu precīzi sakārtoti un tā tālāk. Bet viņam bija viens neliels spogulītis, tikai neliela lauska, kas bija piestiprināts ar naglu tur ārpusē pie koka, kur atradās mazgāšanās sols, kur viņa māte un tēvs mazgājās un ķemmēja savus matus, un visu ko tādu, pie tās lauskas no kāda veca spoguļa, kas bija piestiprināta pie koka.

57 Atklāti sakot, tieši tāda veida māja bija arī mums. Ja kādam no bērniem gribējās ieskatīties spogulī, tad vajadzēja atnest kasti un bija jālien uz mazgāšanās sola, un jāskatās tajā lauskā no...no spoguļa, kuru es pats atradu izgāztuvē. Tas nebija Kentuki štatā. Tas bija šeit Indiānā, šeit Jūtik-Paikā.

58 Lūk, šis puisēns nekad tā pilnībā pats sevi nebija redzējis. Un tā, viņš atbrauca uz pilsētu, lai apciemotu savu vecmammu. Un apstaigājot istabu... Vecmammai bija tāda māja, uz kuras durvīm bija pilna izmēra spogulis. Un tā, mazais puisēns, skraidīdams pa to istabu, savā priekšā ieraudzīja citu mazu puisēnu. Un arī tas puisēns skrēja. Tāpēc viņš nodomāja, ka viņš uz pāris minūtēm apstāsies un paskatīsies, ko darīs tas otrs puisēns. Un, kad viņš apstājās, arī tas puisēns apstājās. Kad viņš pagrieza savu galvu, arī puisēns pagrieza savu galvu. Viņš pakasīja savu galvu, mazais puisēns pakasīja savējo. Visbeidzot viņš pienāca tuvāk, lai izpētītu. Un viņš apgriezās (bet viņa māte un viņa vecmāte viņu ar izbrīnu vēroja), viņš sacīja: “Ak, māt, tas taču esmu es!”

59 Tāpēc es sacīju, ka arī mēs kaut ko atspoguļojam. Saprotiet, mūsu dzīve atspoguļo.

60 Un tā, ja mēs būtu dzīvojuši Noas dienās, kurā pusē mēs būtu nostājušies? Kurā pusē mēs būtu nostājušies tajā varenajā laikā, kad dzīvoja Noa? Kurā pusē mēs būtu nostājušies Mozus dienās? Kurā pusē mēs būtu pravieša Ēlijas dienās, kad visu pasauli bija pilnībā pārņēmis modernisms, kā tā modernā Jezabele, kas bija ievedusi visus Tā Kunga kalpus pasaulīgos ceļos? Bet draudze un priesteri visi klanījās viņas priekšā. Vai tu būtu nostājies popularitātes pusē, vai arī tu būtu stāvējis ar Ēliju?

61 Lūk, un Kunga Jēzus laikā, kad mēs aizdomājamies par šo nepopulāro Personu, kuram nebija šīs pasaules izglītības, nav zināma neviena skola, kuru Viņš būtu apmeklējis, un arī ne...nekāda garīgā semināra pieredze. Un...un turklāt uzauga ar “ārlaulībā dzimušā” reputāciju. Un tad parādījās, sludinādams tādu Evaņģēliju, kas bija pretrunā visam, kas viņiem bija iemācīts. Ļoti... Un nosodīdams kalpotājus un viņu organizācijas, un tā tālāk.

62 Un organizācijas paziņoja: “Ja kāds pat aizies paklausīties šo tā saukto pravieti, tad viņš tiks izmests no sinagogas,” kas bija nāvīgs grēks. Viņiem bija tur jāskaitās, jo vienīgais veids, kā viņi varēja

būt pielūgsmē, bija zem jēra asinīm. Viņiem bija jānāk uz to upurēšanu. Un...bet tad viņi kļuva par padzītajiem, un tas bija ļoti nopietni.

63 Bet šis Cilvēks nepievērsa tam uzmanību. Tomēr Viņš pilnībā atbilda Rakstiem, kaut arī ne tādā veidā, kā Tos zināja viņi. Kurā pusē būtu nostājies tu? Saprotat? Lūk, nevajag... Tava dzīve, kuru tu dzīvo šobrīd, jau šobrīd precīzi atspoguļo to, ko tu būtu darījis toreiz, jo tā vai citādi tevi ir pārņēmis tas pats gars. Saprotat? Ja tu šobrīd stāvi tajā pusē kopā ar viņiem, tad tu būtu izdarījis to arī toreiz. Tāpēc ka tas pats gars, kurš ir tevī šobrīd, bija tajos cilvēkos toreiz. Saprotat?

64 Velns nekad nepaņem prom savu garu; viņš vienkārši pāriet no viena cilvēka uz otru.

65 Arī Dievs nekad nepaņem prom Savu Garu; Tas pāriet no viena uz nākošo. Saprotat?

66 Tāpēc tas pats Gars, kas bija uz Ēlijas, nonāca uz Elīsas, tas pats uz Jāņa Kristītāja, un tā tālāk.

67 Svētais Gars, kas bija uz Kristus, nonāca uz mācekļiem, tā tas turpinājās un joprojām ir uz cilvēkiem. Vai saprotat? Dievs nekad nepaņem Savu Garu.

Un te nu mēs esam, mums ir jāizdara izvēle.

68 Un es....es neredzu, kur Pāvils būtu kaut ko nožēlojis un būtu sacījis, ka viņš ir apbēdināts, ka viņš ir gūsteknis. Taču viņš sauca sevi... Es domāju, ka Pāvils, kad viņš ar spalvu rakstīja šo vēstuli, ka viņam šādi rakstīt lika Svētais Gars. Varbūt tas bija šim vakaram, lai mēs varētu iegūt mūsu tēmas kontekstu, lai parādītu, kāpēc Pāvils tā izdarīja. Tāpēc ka tas atbilst Rakstiem, un tas, kas atbilst Rakstiem, ir mūžīgs. Es ticu, ka sēdēdams tajā vecajā, nomācošajā cietumā, kur Pāvils rakstīja savam kolēģim, kurš...savam brālim, ka viņš ir Kristus gūsteknis. Viņš varēja to šādi izteikt, redzot to, kas bija viņam apkārt. Lūk, viņš bija cietumā, taču ne jau to viņš sacīja šim...šim Kristus kalpam, tādām kā viņš pats. Viņš sacīja, ka viņš ir Jēzus Kristus Vārda gūsteknis, jo Kristus ir Vārds.

69 Bet Pāvils bija ļoti izglītots cilvēks viņa laikā. Viņam bija lieli mērķi. Viņš bija...viņš bija tāds cilvēks, kuru bija mācījuši cilvēki...vīrs, vārdā Gamaliēls, kurš viņa laikā bija ievērojams skolotājs vienā no ievērojamākajām skolām, kādā vien varēja iestāties. Kā, piemēram, mums būtu Vītona koledža vai Boba Džounsa universitāte, vai kaut kāda ievērojama fundamentālistu skola; viņš bija izmācīts par...par Vārda kalpotāju. Un viņš bija augsti skolots, gudrs un inteligents puisis ar lieliem mērķiem: varbūt reiz kļūt par savas tautas priesteri vai virspriesteri.

Viņam bija ambīcijas. Bet pēc tam izrādījās, ka viņa grandiozie plāni, kuru dēļ viņš skolojās un bija izšķīdis visu savu dzīvi no, iespējams, astoņu vai desmit gadu vecuma līdz aptuveni trīsdesmit vai trīsdesmit pieciem gadiem, kad viņš izmācījās un pabeidza koledžu; un viņam bija visi viņa diplomu un pārējais, un viņam bija labas attiecības ar visu garīdzniecību, pat ar pašu Jeruzālemes virspriesteri. No tā viņam bija pilnvaras, personīgas pilnvaras, uzrakstītas un uzticētas šim vareņajam Saulam: doties uz Damasku un sameklēt tur visus tos, kas pielūdz Dievu pretrunā tam, ko viņš sacīja, un saistīt viņus un ielikt viņus cietumā. Ja nepieciešams, viņam bija atļauja viņus nogalināt, ja viņš to gribēja. Viņš bija... Viņam bija lieli mērķi.

71 Un tagad visu, kā dēļ viņš bija mācījies, Dievs to visu no viņa aizvāca. Saprotat? Un tas, pēc kā viņš ticās un kam viņa tēvs bija tērējis savu naudu, un viņa tēva un mātes ambīcijas, tas viss no viņa tika atņemts, jo...jo Dievam bija kaut kas cits. Tādējādi no savas dzīves mērķa gūstekņa viņš kļuva par gūstekni Jēzum Kristum, kurš bija Vārds.

72 Ceļš uz Damasku izmainīja Pāvilu. Būdams ceļā, droši vien apmēram vienpadsmitos dienā, viņš tika notriekts zemē. Un viņš izdzirdēja Balsi, kas sacīja: "Saul, kāpēc tu Mani vajā?" Un viņš paskatījās augšup. Un skatīdamies augšup, būdams ebrejs, viņš zināja, ka šis Uguns Stabs bija Tas Kungs, kurš

veda Israēla bērņus, jo viņš zināja, ka Tas bija tieši tas.

Un atcerieties, šis ebrejs nekad nevienu nebūtu saucis par Kungu (ar lielo burtu “K-u-n-g-s”), par Elohimu, ja vien viņš nebūtu pārliecināts, ka Tas tā patiešām bija, jo viņš bija apmācīts teologs. Un, kad viņš paskatījās augšup un ieraudzīja to Gaismu, Uguns Stabu, kurš veda viņa tautu pa tuksnesi. Un viņš sacīja: “Kungs,” Elohimis, ar lielo burtu Kun... “Kungs, kas Tu esi?”

74 Un kāds gan tas droši vien bija pārsteigums šim teologam, kad tika pateikts: “Es esmu Jēzus,” tieši Tas, kam Viņš tā pretojās. Kāds pavērsiens! Ak! Tas droši vien bija kaut kas satricošs tam vīram (ņemot vērā visu to, pēc kā viņš tik dedzīgi tiecās) – pēkšņi ieraudzīt, ko viņš vajāja. Viņa centieni bija aizveduši viņu vēl tālāk prom no tā galvenā, ko viņš bija gribējis darīt. Un kāds gan milzīgs šoks tas droši vien bija šim apustulim, kad Viņš sacīja: “Es esmu Jēzus,” tieši Tas, kuru viņš vajāja. “Kāpēc tu Mani vajā?”

75 Šeit mēs varētu paņemt vēl vienu nelielu citātu. Redziet, tad, kad viņi uzjautrinās par Draudzi, viņi patiesībā neuzjautrinās par Draudzi, viņi uzjautrinās par Jēzu. “Kāpēc tu *Mani* vajā?” Kā gan toreiz Pāvils ar visu savu intelektu būtu varējis noticēt, ka tas bija...ka šī grupa, kuru viņš vajāja, bija tieši tas Dievs, kuram viņš teicās kalpojam? Es domāju, ka, neiedziļinoties detaļās, es domāju, ka mēs esam pietiekami apmācīti, lai saprastu, ko es šeit gribu pateikt. Tieši tas pats notiek arī šodien.

76 Pāvils, nezināšanas dēļ...kaut arī viņš bija gudrs un apķērīgs, daudz gudrāks par tiem neskolotajiem galiliešiem, kurus viņš vajāja, kuri savā pazemībā jau bija pieņēmuši to Cilvēku kā Kungu. Taču Pāvils savās augstajās mācībās un savā gudrībā To pieņemt nespēja. Un tas, kas notikās tajā ceļā, viņam droši vien bija varens pavērsiens. Un viņš tika sist ar aklumu, un vairs nevarēja izpildīt savu uzdevumu, bet tika aizvests uz kādu vietu uz tā sauktās Taisnās ielas, uz kaut kādu namu.

77 Un pēc tam tur ieradās pravietis vārdā Ananija (kuru viņš bija redzējis vīzijā atnākam), viņš ieraudzīja, kur viņš atrodas, atnāca turp, kur viņš bija, ienāca un sacīja: “Brāli Saul, Tas Kungs, kurš parādījās tev tur ceļā, sūtīja mani, lai es tev uzliktu rokas un tu atgūtu redzi un tiktu piepildīts ar Svēto Garu.”

78 Vai redzat, kādā viņš bija stāvoklī? Ko...ko gan tas izdarīja ar Pāvilu! Saprotat? Viss, kas viņam bija iemācīts, bija pilnīgi pretējs. Tāpēc tagad ar... ar visu to savu izglītību... Tā...tā viņam vairs neko nenozīmēja.

79 Lūk, viņš zināja, ka viņš bija kaut ko pārdzīvojis. Un tā, šeit mums ir vēl viena laba pamācība: ar pārdzīvojumu vien nepietiek! Šim pārdzīvojumam ir jābūt saskaņā ar Tā Kunga Vārdu. Tāpēc, kad viņš to ieraudzīja un zināja, ka Tas bija kaut kas varens, turklāt, ka kāds to jau bija saņēmis pirms viņa, viņš pavadīja trīs gadus un sešus mēnešus tur Arābijas tuksnesī, ņemdams Bībeli, kāda tā bija toreiz – Veco Derību, un tajā iedziļinoties, lai...lai salīdzinātu to pārdzīvojumu, kas viņam bija, un ieraudzītu, vai tas saskaņēja ar Rakstiem.

80 Nu, kas būtu, ja viņš būtu pateicis: “Nu, man šķiet, ka viss jau ir beidzies,” un devies vien uz priekšu? “Es sekošu savam intelektam.”

81 Lūk, viņam vajadzēja kļūt par kāda gūstekni, cietumā. Tāpēc to salīdzinājis un ieraudzījis...nav brīnums, ka viņš varēja uzrakstīt Vēstījumu Ebrejiem, līdzībās. Saprotat? Trīs ar pusi gadi tur, iedziļinoties Vārdā un noskaidrojot, ka tieši tas Dievs, kas viņu aicināja, tagad atgriež viņu atpakaļ un pilnībā izmaina viņa intelektu, izmaina visu, par ko viņš jebkad bija domājis, visu, kā dēļ viņš bija mācījies, visus viņa varenos plānus – vienkārši aizvāca to prom no viņa, un viņš kļuva par gūstekni. Dieva mīlestība bija tik ārkārtīga, un tā bija tāda atklāsme, ka viņš no Tā vairs nevarēja aiziet.

82 Tieši tāds ir katra īsta ticīgā, kurš satiek Dievu, patiesais pārdzīvojums. Tu...tu saskaries ar Kaut Ko, kas ir tik varens, ka tu...ka...ka tu kļūsti par gūstekni attiecībā pret visu pārējo. Saprotat? Tu...tu aizbēdz no visa, lai kļūtu par gūstekni Tam.

83 Reiz tas tika pateikts, kad Jēzus sacīja: “Debesu Valstība ir kaut kas līdzīgs cilvēkam, kas nopirka pērles. Tad, kad viņš atrod to lielo Pērli, viņš pārdod visu, kas viņam ir, lai iegūtu to Vienu.”

84 Un tieši tāpat tas ir šeit. Tev...tev ir intelektuāla koncepcija, tev ir teoloģiska pieredze, taču kad nonāk līdz tam, kad tu...tu...tu patiešām atrodi to Īsto, tu...tu vienkārši pārdod visu pārējo, un tu ieslēdz sevi Tajā.

85 Pāvils zināja, kas tas bija. Viņš...viņš saprata, ka viņš bija kaut kur iejūgts. Līdzīgi, kā mēs iejūdzam zirgu, lai...lai tas kaut ko vilktu. Un Pāvils zināja, pēc sava pārdzīvojuma un trīsarpus gadiem, kuros viņš salīdzināja savu pārdzīvojumu ar Bībeli, viņš saprata, ka Dievs ir viņu izredzējis un iejūdzis (caur Svēto Garu, caur to pārdzīvojumu, kas viņam bija) aizvilkt Evaņģēliju pie pagāniem. Viņu bija iejūdzis Pats Gars.

86 Un šodien, kā Kristus kalpi mēs tiekam iejūgti, piesaistīti. Mēs nekur nevaram iet. Mēs esam tajā iekšā, iejūgti Vārdā. Nav nozīmes, ko saka kāds cits – tu esi Tajā iejūgts. Tajā ir kaut kas tāds, ka tu gluži vienkārši nevari tikt no Tā prom. Tu esi vienā iejūgā ar To caur Svēto Garu, Kurš ir piejūdzis tevi pie Vārda. Nav nozīmes, ko saka visi pārējie, galvenais ir Vārds. Un tā tas ir vienmēr, vienā iejūgā ar Viņu, uzvilkuši jūgu kopā ar To. Viņš bija piejūgts pie Vārda caur Garu.

87 Viņš bija izskolojies tur dziļi Arābijas tuksnesī, kad viss bijušais, visa pieredze un ambīcijas, kas...tas viss tika viņam novilkts.

88 Un tā, tieši to mēs redzam arī šodien, ka no sākuma mums viss ir jānoģērbj. Bet cilvēki negrib tikt izģērbti. Tas metodistu brālis grib nedaudz pieturēties pie savas metodistu mācības. Hm-hm. Baptistu brālis grib nedaudz pieturēties pie savas baptistu mācības. Saprotat? Taču tev ir jānoģērbj pilnīgi viss un vienkārši ir jāpiedzimst no augšas, no jauna. Un no tā brīža jāļauj, lai Svētais Gars ved. Tu nevari sacīt: “Nu, mans...mans tētis sacīja, ka tad, kad viņš to dabūja un iegāja draudzē, viņš sarokojās ar mācītāju. Viņš...viņš ir labs un uzticams loceklis.” Varbūt viņa paaudzei ar to pietika, taču mēs esam cita paaudze. Saprotat? Lūk, mums ir jāatgriežas pie Bībeles laikiem šai dienai.

89 Arī priesteri bija iejūgti. Taču, redziet, bija iestājies cits laiks, bet viņi...viņi nespēja novilkt savu veco iejūgu un uzvilkt jaunu iejūgu.

90 Un to pašu mēs redzam šodien. Mēs patiešām izgājām cauri konfesionālajam periodam (kā mēs to pierādījām viscaur draudzes periodos, Bībelē un tā tālāk), taču šobrīd mēs esam nonākuši pie brīva perioda, kurā nonāk pats Svētais Gars un Sevi apstiprina, un dara Sevi zināmu, liek īstenoties ikvienam apsolījumam, ko Viņš ir apsolījis. Ak vai! Kāds varens laiks!

91 Un viņš zināja, ka... Vēl viena lieta: viņš zināja, ka viņš nevarēja iet visur; ka, būdams Tajā iejūgts, viņš nevarētu...ja viņš to darītu...un tomēr viņam gribējās iet. Viņš zināja, ka viņam ļoti gribējās būt brāļu vidū, kurp viņš bija ielūgts, un tomēr viņš bija piespiests Garā darīt kaut ko citu. Viņš nepiederēja pats sev.

92 Varbūt kāds varēja sacīt: “Brāli Saul, brāli Pāvil, mēs gribam, lai tu atbrauc šurp, jo mums ir vislielākā draudze. Mums ir vislielākā sanāksme. Tu saņemsi ļoti lielus ziedojumus,” un tā tālāk.

93 Taču, būdams piespiests Garā, viņš domāja: “Man tur ir viens brālis. Man gribētos turp doties un izglābt to brāli, atvest viņu pie Kunga.” Un tomēr Gars spieda viņu doties kaut kur citur. Viņš bija gūsteknis. Tieši tā.

94 Ak, Dievs, padari mūs par tādiem gūstekņiem, prom no mūsu pašu egoistiskajām ambīcijām un no mūsu pašu spriedumiem, un mūsu “pareizākā” domāšanas veida, lai mēs būtu Jēzus Kristus gūstekņi. Es domāju, ka tas ir varens apgalvojums, ka: “Es esmu Jēzus Kristus gūsteknis.”

95 Un atcerieties, Viņš ir Vārds. Saprotat? Nav svarīgi, ko domā kāds cits, svarīgs ir Vārds. Saprotat? Ja tu esi Vārda gūsteknis, nekāda konfesija nespēs tevi no Tā novirzīt. Tas...tas taču ir Vārds. Tu esi tikai... Tu esi Tā gūsteknis, tas arī viss. Tev ir jārikojas tā, kā rīkojas Tas.

96 Lūk, viņš nevarēja iet uz tām vietām, kur viņam gribējās, jo (kāpēc?) Gars viņam aizliedza. Atceraties, daudzās reizes Pāvils mēģināja doties uz kaut kādu vietu, domādams: “Lūk, kur es varētu novadīt lielu sanākumi,” taču Gars viņam aizliedza. Nu, vai tad tas skaidri neparāda un nepierāda, ka Pāvils bija gūsteknis? [Sanākums saka: "Āmen."–Tulk.] Jēzus Kristus gūsteknis, caur Garu iejūgts Viņa Vārdā! Ak, man tas patīk! Hm-hm.

97 Viņš bija saistīts. Viņš bija saistīts ar ķēdi, ar mīlestības važām, lai pildītu Dieva gribu un tikai to. Viņš bija gūsteknis. Viņš bija mīlestības važās. Viņš bija vienā jūgā ar Kristu. Viņš nevarēja iejūgties ne ar ko citu. Viņš bija iejūgts ar Viņu. Un viņam bija jāiet tur, uz kuriem virzīja groži. Neskatoties uz to, cik zaļa bija zālīte šajā pusē vai tajā pusē, viņam bija jāiet tur, kur gāja Vadonis un iejūgs.

98 Ak, šovakar, ja vien mēs kā Branhama lūgšanu nams spētu kļūt par gūstekņiem attiecībā uz mūsu egoistisko būtību, mūsu pašu plāniem, lai mēs spētu pilnībā pakļauties un tiktu iejūgti kopā ar Viņu. Vienalga, ko domā visa pārējā pasaule, ko dara visa pārējā pasaule, mēs esam iejūgti mīlestības važās. Mēs esam gūstekņi. “Manas kājas ir tā iejūgtas Kristū, ka tās nedejos. Manas acis ir tā iejūgtas Kristū, ka tad, kad es redzu to šodienas striptīzu uz ielas, mana galva aizgriežas. Mana...mana sirds ir tā iejūgta mīlestībā pret Viņu, ka es vairs nevaru mīlēt šo pasauli. Mana griba ir tā iejūgta Viņā, ka es vairs pat nezinu, kādi ir mani plāni. Vienkārši: 'Lai kur Tu vedīsi, es sekošu, Kungs. Es būšu gūsteknis.'” Saprotat?

99 Pāvils tik tiešām bija gūsteknis. Viņš nekļūdījās, kad šādi izteicās. Svētais Gars bija viņam iemācījis, atkal, gaidīt uz Vārdu. Lūk, viņš bija iemācīts vienā veidā, taču...taču tagad Dievs viņu bija iemācījis citādāk. Svētais Gars bija iemācījis viņu gaidīt uz To Kungu, neatkarīgi no tā, kādi viņam bija plāni.

100 Tagad, ar Svētā Gara palīdzību, es jums kaut ko parādīšu. Saprotat? Un tā, paņemsim vienu gadījumu.

101 Viendien Pāvils un Sīla gāja pa ielu vienā pilsētā, kur viņi vadīja atmodas sanāksmes. Un visu laiku viņiem sekoja kāda ļauna gara pārņemta meitene, bļaudama viņiem aiz muguras. Un nav šaubu, ka Pāvils zināja, ka viņam bija vara kā apustulim izdzīt to ļauno garu no tās sievietes. Bet vai jūs pievērsāt tam uzmanību? Viņš gaidīja dienu no dienas, līdz pēkšņi Svētais Gars viņam pateica, sacīja: “Ir pienācis laiks.”

102 Tad viņš sacīja: “Gars, izej no viņas!” Saprotat? Viņš mācēja gaidīt uz To Kungu.

103 Un, lūk, kur tik daudzi cilvēki šodien liek negodā Vārdu. Viņi dodas ar savām ambīcijām. Cik daudzas atmodas ir palikušas bez rezultātiem šī iemesla dēļ, jo evaņģēlists nesagaidīja, lai ieraudzītu, ko gribēja pateikt Tas Kungs! Kāds pasaka: “Brauc šurp,” un viņi...viņi uzreiz brauc, jo asociācija taču pateica: “Brauc.” Bet Svētais Gars pateiks kaut ko citu. Tomēr tā cilvēka ambīcijas kļūst par štata prezbiteri vai...vai vēl kaut ko, vai par vecaju, vai kādu bīskapu, vai vēl kaut ko, viņu velk: “Tev ir jābrauc.” Un tomēr viņš zina, kas tas nav pareizi. Svētais Gars saka: “Dodies uz *turiēni*.” Saprotat? Viņš ir iejūgts savā organizācijā. Viņš ir tās organizācijas gūsteknis!

104 Taču, ja viņš ir iejūgts Kristū, tad viņu ved Svētais Gars. Viņš... Saprotat? Viņš...viņš ir iejūgts, gūsteknis. Nav nekādas nozīmes tam, ko saka kāds cits; tas ir...tas ir skanošs varš un un šķindošs zvārgulis. Viņš dzird tikai Dieva Balsi, un viņš runā tikai tad, kad atskan Tas. Viņš neko nesaka.

105 Kāds saka: “Ak, brāli Džon!” Vai arī: “Brāli, Robert...” vai vēl kādam no šodienas lielajiem cilvēkiem mūsu zemē, tādiem kā Tomijs Hiks vai...vai Orals Roberts, vai...vai brālis Tomijs Osborns, kādam no tiem lielajiem evaņģēlistiem. Ja kāds pateiktu: “Paklau, atbrauc šurp, Tomij. Tu esi liels Dieva vīrs.” (Vai arī Orals.) “Un tur guļ mans...mans tēvocis, viņam...viņam ir ļoti slikti. Un viņš...viņš ir slim. Es gribu, lai tu atbrauc. Es ticu, ka tev ir spēks, lai viņu dziedinātu.” Saprotat?

Bet varbūt Svētais Gars viņam pateiktu: “Ne tagad.”

106 Tomēr draudzības dēļ, kas viņam ir ar to vīru, viņš ir pienākuma saistīts doties kopā ar viņu. Ja viņš to nedarīs, viņš kļūs par ienaidnieku tam vīram. Tas vīrs sacīs: “Nu ko, viņš aizgāja pie *tāda un tāda*, izdziedināja to bērniņu vai puiku. Es zinu, ka viņš to izdarīja. Un es jau tik daudzus gadus esmu viņa draugs, redziet, bet pie manis viņš neatnāca.”

107 Taču, ja Svētais Gars neļauj viņam braukt, tad labāk viņam ir nebraukt, ja viņš ir iejūgts Dievā. Viņš mīl savu draugu, taču labāk, lai viņš ir Svētā Gara vadīts, lai dotos uz turieni, jo tik un tā nekāda labuma no tā nebūs. Es tik daudzas reizes esmu to piedzīvojis.

108 Taču Pāvils vienkārši gaidīja, kad Gars pateiks viņam, ko darīt. “Gaidiet uz Garu,” sacīja... Reiz vakarā viņš stāvēja un sludināja. Un no turienes izgāja. Viņš ieraudzīja vienu kroplu vīru. Un negaidot Gars uz viņu runāja, un viņš sacīja: “Es sapratu.” Kā? Tieši tāpat, kā viņš uztvēra, ka viņi pēc kuģa avārijas nokļūs uz kādas salas. Saprotat? “Es uztvēru, ka tev ir ticība tapt dziedinātam. Piecelies kājās. Jēzus Kristus ir darījis tevi veselu.” Redzat? Lūk, lūdzu. Viņš...viņš bija... Viņš bija iejūgts. Varbūt viņš tur veselu nedēļu bija vadījis atmodas sanāksmes, un nekas nebija noticis, un tomēr viņš gaidīja, kad runās Svētais Gars. Saprotat? Viņš bija iejūgts tajā aicinājumā.

109 Tagad jūs sacīsi: “Brāli Branham, tu taču nosodi to, ko tu sacīji svētdien, par to, kā tu visu šo laiku esi gaidījis.”

110 Taču atcerieties, Svētais Gars taču runāja uz mani tur, kad es biju ceļā, un sacīja: “Es sūtu tevi atpakaļ pie slimajiem un sirgstošajiem.” Saprotat? Tā ir paklausība Svētajam Garam. Es negāju, līdz Viņš man pateica to darīt. Es gaidīju TĀ SAKA TAS KUNGS, līdz es saņēmu TĀ SAKA TAS KUNGS. Lūk, tas ir citādāk. Saprotat? Lūk, tas... Tas ir pavisam citādāk. Jā.

111 Viņš gaidīja Tā Kunga Vārdu. Viņš bija piespiests Garā pildīt tikai Dieva rīkojumus. Tad viņš kļuva par Jēzus Kristus gūstekni. Draugi, ja vien mēs kļūtu par gūstekņiem!

112 Es zinu, ka ir karsti. Bet es...es gribētu pieminēt vēl pāris personāžus, ja vēlaties. Es šeit esmu pierakstījis sešus vai astoņus, taču es...es gribētu pieminēt vēl tikai vienu vai divus personāžus.

113 Paņemsim Mozus personību. Viņš piedzima kā atbrīvotājs. Un viņš...viņš zināja, ka viņš bija piedzimis kā atbrīvotājs.

114 Taču, pirms es runāšu par Mozu, es gribētu izteikt šādu apgalvojumu: Dievam tāds cilvēks, kurš Viņam patiesi kalpos, vienmēr ir jāpadara par gūstekni. Cilvēkam ir jāatsakās no visiem saviem centieniem, no visa, kas viņš ir, visa...pilnīgi visa: savas dzīves, dvēseles, ķermeņa, gribas, ambīcijām un visa pārējā un pilnībā jākļūst par gūstekni Kristum, kurš ir Vārds, lai kalpotu Dievam.

115 Iespējams, tev būs jāiet pret savu veselo saprātu. Iespējams, tu domā, ka tādā un tādā organizācijā tevi varētu paaugstināt un iedot tev kaut ko varenu, lai tu varētu paspīdēt. Bet kur tu

nonāksi? Pēc kāda laiciņa tu ieraudzīsi, ka esi cietis sakāvi. Kamēr Dievs neatradīs cilvēku, kurš labprātīgi kļūs par Viņa gūstekni...

116 Dievs meklē gūstekņus. Viņš vienmēr ir meklējis. Varat izpētīt to Rakstos. Cilvēkam ir jāklūst par Kristus gūstekni pretrunā visam. Tāpēc viņš nevar būt saistīts ar kaut ko, izņemot Kristu. Pat jūsu tēvu, jūsu māti, jūsu brāli, jūsu māsu, jūsu vīru, jūsu sievu, ne ar vienu: tu esi saistīts ar Kristu un tikai ar Viņu. Tad Dievs var tevi lietot. Taču līdz tam – nekas nesanāks.

117 Kad sludinu, es reizēm cilvēkiem runāju asi. Redziet, es...es mēģinu panākt, lai jūs izraujaties brīvībā. Ar kaut ko jums taču ir jā sāk. Kā reizēm es kļiedzu par sievietēm, kuras griež matus un nēsā tādu apģērbu, pieturoties un saglabājot savu kristietības apliecināšanu. Saka: “Tie ir sīkumi.” Nu, ar kaut ko taču ir jā sāk. Tāpēc sāciet uzreiz ar ābeci. Saprotat? Un jebkurā gadījumā tieciet vaļā no sava pasaulīgā izskata un kļūstiet par Kristus gūstekni. Bet pēc tam turpiniet atbrīvoties no visa, līdz galu galā pārtrūks pēdējais striķītis. Tad tu...tad tu esi gūsteknis, tad tu atrodi Viņa tvērienā. Viņš...Viņš tevi ir satvēris.

118 Un tā, Mozus zināja, ka viņš bija piedzimis kā atbrīvotājs. Viņš to zināja. Un vai jūs ievērojāt, ka ar saviem centieniem Mozus, zinādams, ka viņa māte viņam tur stāstīja... Jo viņa bija viņa aukle.

119 Kad piedzima mazulis Mozus, viņa māte acīmredzot sacīja: “Zini, Mozu, kad... Mēs ar tavu tēvu Amrāmu pastāvīgi lūdzām. Mēs zinājām un mēs ieraudzījām Vārdā, ka ir pienācis laiks atnākt atbrīvotājam. Un mēs lūdzāmies: 'Kungs Dievs, mēs gribam redzēt to atbrīvotāju.' Reiz naktī Dievs runāja uz mums vīzijā, ka piedzimsi tu un ka tu būsi tas atbrīvotājs. Mēs nenobijāmies no ķēniņa pavēles. Mums nebija svarīgi, ko saka ķēniņš. Mēs zinājām, ka tu esi piedzimis kā atbrīvotājs. Lūk, Mozu, mēs zinājām, ka mēs nespēsim tevi pareizi izaudzināt.”

120 Atcerieties, viņi taču bija pavadījuši tur Ēģiptē četrus simt gadus. Saprotat? “Un mēs gribējām, lai tu saņemtu to, kas ir nepieciešams – pareizu izglītību, pareizu apmācību, tāpēc es paņēmu tevi un ieliku mazā šķirstiņā, un ieliku tevi Nīlā. Un cik neparasti straume aiznesa grozu lejup caur niedrēm un meldrāju un aiznesa to ļoti tālu, un aizvirzīja to tieši uz faraona pili, kur viņa...bija faraona meita, kur bija viņas peldvieta. Un es taču zināju, ka viņai būs vajadzīga sieviete tavai audzināšanai.”

122 Un tajā laikā viņiem, protams, nebija tādu pudelīšu mazuļu barošanai, tāpēc viņiem bija vajadzīga zīdītāja. Tāpēc...

123 “Bet Mirjama, es aizsūtīju viņu turp, viņa tur nostājās un sacīja: 'Es zinu, kur var atrast zīdītāju,' un viņa aizgāja un atveda mani. Un, Mozu, visas durvis bija aizslēgtas. Dārgumiņ, tev tagad ir sešpadsmit gadi, un tu būsi faraona dēls. Un reiz tu kļūsi par to atbrīvotāju, kurš izvedīs tautu no šejienes.”

124 Mozus ambīcijas sāka augt. “Es mācīšos, māt. Es iemācīšos visu, ko vien spēšu. Vai zini, ko es izdarīšu? Es izmācīšos par militāristu, un es zināšu, kā tos cilvēkus izvest no šejienes. Es būšu liels ģenerālis, bīskaps, jo es zināšu, kā to visu izdarīt. Es...es viņus izvedīšu. Es iegūšu sev tādu un tādu doktora grādu. Es to izdarīšu.”

125 Kā tēvs Činikvi, ja jūs kādreiz esat lasījuši viņa grāmatas. Labi. Viņš, zini, grasījās atbrīvot visus protestantus, bet pats par tādu kļuva. Lūk, šis slavenais priesteris, pirms daudziem gadiem, tēvs Činikvi. Jums vajadzētu dabūt viņa grāmatu un to izlasīt. [Čarlza Činikvi grāmata “Piecdesmit gadi Romas baznīcā”-Tulk.] Viņš tika saukts par “tēvu”. Viņš bija vienkārši brālis Činikvi, lūk, kas viņš bija. Mēs nevienu cilvēku nesaucam par “tēvu”, tādā veidā. Tāpēc mēs ieraugām, ka...ka mēs... Viņš grasījās izlasīt Bībeli, lai viņš varētu aiziet un atspēkot protestantu reliģiju, un padarīt viņus visus par katoļiem. Bet, kad viņš sāka lasīt Bībeli, pār viņu nonāca Svētais Gars, un viņš saņēma Svēto Garu, un tad...tad

viņš kļuva par vienu no viņiem.

126 Tad vēl, ievērojiet, ka Mozus bija pilnībā apmācīts, jo viņš...viņš zināja, ka viņš bija tik gudrs, tik izglītots, inteligēnts, ka nebija nekādu... Viņš pat ēģiptiešus varēja mācīt. Viņš pat varēja apmācīt viņu psihologus. Viņš varēja mācīt viņu...viņu ģenerāļiem par militāro spēku. Viņš bija liels cilvēks. Un cilvēki baidījās no Mozus viņa varenības dēļ. Ak, tik daudz zināšanu! Ak! Viņš bija arhibīskaps vai, iespējams, kā Romas pāvests. Viņš bija ievērojams cilvēks. Un viņš bija stiprs vīrs. Un viņš zināja, ka tieši tāpēc viņš ir piedzimis, lai to izdarītu, un viņš mācījās, ar lielu cenšanos, lai to paveiktu.

127 Tieši tāpat kā šodien. Es nesaku, ka cilvēki, kas mācās šajās skolās, es nesaku, ka... Kā viņi tagad šeit rietumos, viņi grasās uzcelt teoloģijas skolu par simtu piecdesmit miljoniem dolāru, redziet, pentakosti, skolu par simtu piecdesmit miljoniem dolāru. Manuprāt, to vajadzētu iedot misionāriem, kas ir darba laukā. Saprotat? Saprotat? Redzat? Taču, lai kā tur nebūtu, ko viņi darīs, kad viņi to pabeigs? Kas viņi būs? Rikiju bariņš. Tieši tā. Un tieši tādi viņi no turienes izies. Tā tas vienmēr ir bijis, arī visi pārējie, tas ir tas pats konveijers.

128 Un tā, mēs redzam, ka tad, kad Mozus ar visu savu apmācību... Un šodien, ar visu šo apmācību, uztaisot lielus bīskapus un pārējos, ar lieliem, augstiem centieniem, ko mēs darām? Mūsu centieni kļūst aptuveni tādi paši kā Mozum. Saprotat?

129 Dievs, pirms Viņš varēja paņemt to cilvēku Savā rokā, Viņam bija jānogērbj no viņa visi viņa centieni. Viņam bija jānogērbj no viņa visa viņa apmācība.

130 Jā, viņš aizgāja un atbrīvoja; viņš nogalināja vienu ēģiptieti un viņš... Un, kad viņš nogalināja, viņš saprata, ka viņš ir kļūdījies. Viņš nedrīkstēja tā rīkoties. Ne jau šādi tas bija jādara. Un Dievam bija jāaizved viņu uz mežonīgu apvidu, tuksnesī, uz tuksnesīgu vietu.

Ievērojiet, tas ir neparasti, ka tos cilvēkus, kuriem Dievs gatavojas iedot vēstījumu, Viņš aizved viņus tuksnesī.

132 Viņš aizveda Pāvilu tuksnesī, lai viņu apmācītu, lai izstāstītu viņam, ko nozīmēja viņa varenā vīzija. "Ej uz tuksnesi. Dodies uz tādu un tādu tuksnesi." Un viņš palika tur tik ilgi, kamēr Dievs pilnībā neatklāja, kas ir jādara.

133 Un Mozus laikā Viņš aizveda viņu tuksnesī. Viņš noturēja tur viņu četrdesmit gadus un nogērba no viņa visu viņa teoloģiju un visus viņa centienus, ambīcijas. Ak, kāds tas bija laiks, kad viņš varēja atskatīties un ieraudzīt savu izgāšanos! Un cik ļoti šovakar mums vajadzētu darīt to pašu, kad mēs redzam mūsu ambīcijas.

134 Paskatieties uz dziedināšanas kampaņām un ieraudzīsiet, ka pirms dažiem gadiem Tas Kungs kaut ko paveica, lai sāktu atjaunot slimnieku dziedināšanu un tā tālāk.

135 Visi, katra organizācija (jo tas neatnāca uz viņu organizāciju), viņiem vajadzēja, lai viņiem ir kāds dziedinātājs. Un ko mēs sastrādājām? Tikai uz brītiņu to aplūkosim. Mēs esam izdarījuši to pašu, ko izdarīja Mozus. Mēs metāmies uz priekšu un tik ļoti centāmies izstrādāt kaut kādu brīnumu. "Es saozu slimību. Es...man uz rokas ir asinis un," izstrādāt brīnumu. Saprotat? Un kas no tā sanāca? Daži no tāda stipra sasprindzinājuma salūza un kļuva par īstiem dzērājiem, neirotiķiem un savus prātus... Un viņi pavisam novērsās no vasarsvētku mērķa, atgriezās atpakaļ pie organizāciju veidošanas un pārējā. Saprotat?

136 Ko mēs esam izdarījuši? Nokāvuši vienu ēģiptieti. Tā tas ir. Un mēs esam centušies. Mēs esam pūlējušies. Mēs esam maksājuši. Mēs esam smagi strādājuši, visu nakti bijuši lūgšanu sanāksmē, ka pat balsi esam zaudējuši. Un...un centušies kaut ko izstrādāt un kaut ko atdzīvināt, un vis kaut ko tādu, un

redzam, ka tā ir pilnīga izgāšanās. Mums ir vajadzīga atgriešanās tuksnesī. Pareizi. Tieši tā. Telšu sanāksmes un cīņa... Bet kāpēc gan vienkārši nepadoties? Tieši tas jums būtu jādara, redziet, jāatgriežas un jāpadodas. Nu, mēs esam izdarījuši tieši to, ko izdarīja viņi, tieši to, ko izdarīja Mozus. No tā nav nekāda labuma. Pēc četrdesmit gadiem viņš bija kļuvis par Dieva Vārda gūstekni. Ko tad cenšamies darīt mēs?

137 Kad nonāk varenas svētības un izpaužas tas viss varenais, par ko ir sacījis Dievs: par to, ka mums ir jāpiedzimst no augšas, ka mums ir jādabū Svētais Gars, kristības Jēzus Kristus Vārdā un visas šīs lietas...

138 Redziet, cilvēki tā vietā, lai stāvētu ar Vārdu, būtu iejūgti Tajā, ko viņi izdarīja? Viņi devās uz priekšu ar savu konfesionālo teoriju, kura jau bija izgāzusies, un centās kaut ko safabricēt, lai tas izskatītos kā Patiesība.

139 Labāk es tieši šeit apstāšos. Saprotat? Esmu pārliecināts, ka jūs esat pietiekami gudri, lai saprastu, ko es gribu pateikt. Saprotat? Bet kāpēc? Paskatieties, kas no tā visa ir sanācis. Aizdomājieties par to.

140 Lūk, kas mums šodien ir: pilna valsts ar cilvēkiem, kuri noliedz Dieva Rakstus; kuri sauc Svētā Gara Dzīvību par “mentālo telepātiju”; kuri neļaus kaut kam tādām ienākt viņu draudzē. Un viņi neļaus tev pieminēt pat vienu Vārdu par čūskas dzimumu [sēklu], mūžīgo drošību un tām lietām, ko Svētais Gars ir atklājis un pierādījis, ka tas saskan ar Vārdu. Es atkal un atkal esmu metis izaicinājumu atnākt un pierādīt, ka tas nav pareizi.

141 Kas viņiem ir? Tieši tas pats, kas bija Luteram un visiem pārējiem, saprotiet, noslepkavoja ēģiptietis. Kam ir... Kas tas bija? Varbūt tā rezultātā kāds sāka...beidza zagt vai varbūt beidza krāpt savu sievu. Taču ko jūs šādi no viņa uztaisījāt? Draudzes locekli. “Nāc un pievienojies mūsu grupai.” Saprotat?

142 Tas smirdošais mironis bija vienīgais viņa četrdesmit gadu apmācības panākums, ko viņš varēja parādīt; tur gulēja smirdošs ēģiptietis, satrūdējis un miris.

143 Apmēram tā tas ir arī šodien. Vienīgais, ko mēs varam uzrādīt no tās notikušās (tā saucamās) atmodas – tas ir smirdošu draudzes locekļu bars, kas par Dievu zina ne vairāk, kā hotentots par Ēģiptes nakti. Pareizi. Runā viņiem par Dieva Vārdu, bet viņi saka: “Tas nav pareizi.” Saka: “Man ir vienalga, ko tu saki. Es tam neticu.” Saprotat? Redzat? Kaut ko tādu uzrādīt ir briesmīgi, bet mums taču ir tik daudz saspringuma, cīņu un visa pārējā.

144 Iespējams, mēs varam parādīt lielu skolu, taču tā ir mirusi. Mēs varam parādīt kādu organizāciju, taču tā ir mirusi. Tā smird. Tieši kā tas, no kurienes mēs izlīdām pašā sākumā. Kā cūka atkal izvērtās savos dubļos un suns atgriežas pie saviem vēmekļiem – kad mēs atgriežamies atpakaļ. Viens miris ēģiptietis.

145 Protams, kāds sacīja: “Mozu, nu, vai tad tev vairs nav līdzjūtības pret cilvēkiem? Tu taču esi tam aicināts.” Kāds no Mozus paziņām, kurš zināja, ka viņš bija uz to aicināts. “Vai tu esi pazaudējis līdzjūtību pret cilvēkiem?”

“It nemaz.”

146 “Nu, ko tad tu neej un *to* nedari? Kāpēc gan tev *to* nepamēģināt? Kāpēc gan tu neej ar visiem pārējiem?”

147 Mozus atradās tajā vietā, kur viss no viņa tika ģērbts nost, līdz atnāca viņa pārdzīvojums pie

degošā krūma, kas darīja zināmu Vārdu: “ES ESMU Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs. Un Es atceros Savus apsolījumus. Un Es esmu nonācis, lai viņus atbrīvotu. Es sūtu tevi to izdarīt.” Tas bija tas.

148 Viņš redzēja Vārdu, nevis cilvēku ambīcijas vai cilvēku vēlmes. Par ko tad viņš kļuva? Viņš vairs negribēja stāties pretim ēģiptiešiem. Viņš vairs negribēja stāties tam visam pretī. Viņš kļuva par gūstekni. Āmen. Četrdesmit gadi bēgulošanas, noģērbšanas, taču tad viņš kļuva par gūstekni, pie degošā krūma, tas varens Mozus ar visu savu intelektu. Bībele saka, ka Mozus bija varens vīrs vārdos un darbos, tur Ēģiptē.

149 Taču paskatieties, ko tas varens teologs izdarīja degošā krūma Klātbūtnē. Viņš tikai apliecināja savu nespēju. Kad viņš ieraudzīja īsto Dieva mērķi, viņš apliecināja, ka viņš nebija spējīgs to piepildīt. Kaut arī viņš bija apmācīts visā teoloģijā, kāda vien bija pieejama, apmācīts viņu labākajās skolās. Un tomēr, ko viņš varēja izdarīt, kad viņš... tur stāvēja tas Uguns Stabs, krūmā? Sacīja: “Es pat runāt nemāku. Kungs, kas gan es esmu, ka man būtu jāiet?” Saprotat?

150 “Novelc savas kurpes, Mozu. Es gribu ar tevi parunāt. Noģērb visu, pat savas kurpes. Tu...Tu atkal esi bezpalīdzīgs. Es gribu ar tevi parunāt.”

151 Pat runāt nevarēja. Galu galā – izredzēts cietumnieks, izredzēts pravietis, tieši tāpat kā Pāvils bija izredzēts. Mozus bija izredzēts, atbrīvotājs. Un tad, visbeidzot, Dieva izredzētais cilvēks bija kļuvis par Viņa gūstekni. Ak, aleluja! Viņš varēja virzīties tikai tad, kad viņu virzīja Dieva Vārds. “Ko lai es saku, kas mani ir sūtījis?”

“ES ESMU.”

“Kā es to izdarīšu?”

“Es būšu ar tevi.”

152 “Jā, Kungs, kā teiksi. Te es esmu.” Ak vai! Tas tik... Viņš ir gūsteknis.

153 Viņš gāja pret savu labāko saprašanu. Lūk, viņš bija apmācīts komandēt armiju. “Pacelt zobenus! Apkārt griezties!” Apmācīts, lai dotos: “Kaujās rati, ierindā! Šķēpi, uz priekšu! Uzbrukumā!” Lūk, kā viņš grasījās to īstenot. Tā viņš bija apmācīts.

Taču viņš sacīja: “Ko tad man izmantot?”

Sacīja: “Ko tu turi savā rokā?”

154 “Nūju.” Reizēm Dievs dara to, kas cilvēka prātam šķiet ļoti smieklīgi. Saprotat? Rokā viņam ir nūja. Gara bārda. Astoņdesmit gadus vecs. Viņa sieva sēž uz mūļa; viņai klēpī sēž bērniņš. Viņa slābanās rokas karājas gar sāniem; nūja. Tikai galva ir izslieta, jo viņam bija TĀ SAKA TAS KUNGS. Kāpēc? Visbeidzot viņš bija noenkurojies.

155 Viņš bija gūsteknis. “Es virzīšos tikai tad, kad mani virzīs Vārds. Es runāšu tikai tad, kad runās Vārds.”

“Uz kurienu tu dodies?”

156 “Man ir viens uzdevums: nostāties faraona priekšā un parādīt viņam, ar šo nūju, ka mani sūtīja Dievs.” Āmen.

“Ko tu darīsi pēc tam?”

“Viņš parūpēsies par nākamo, kad es izdarīšu šo.”

157 Te nu tas ir. Šovakar tev ir jāizdara tikai viena lieta, pirmais solis: jāpadodas, jāklūst par gūstekni. Nedomā par sevi vai par kaut ko citu. Klūsti par gūstekni.

158 Mozus kļuva par gūstekni, apliecināja, ka viņš pat runāt nevar. Visbeidzot Dievs satvēra viņu savā rokā, un viņš varēja virzīties tikai tur, kur viņu virzīja Dievs. Kur Viņš pateica viņam Vārdu. Viņš zināja, ka tas bija Vārds, tad viņš pakļāvās Vārdam. Un tad Svētais Gars, Dievs, iejūdza Mozu Dieva gribā.

159 Tieši to pašu Viņš izdarīja ar Pāvilu. Vai pareizi? [Sanāksme saka: "Āmen."–Tulk.] Viņš iejūdza Pāvilu; neliels, liks deguns, sarkastisks ebrejs, ak, viss vienos Ph.D. un LL.D. doktoru grādos. Taču Viņš sacīja: "Es viņam parādīšu, ko viņš cietīs Vārda dēļ." Saprotat? Un viņš...

160 Un pēc tam Pāvils tur atrodoties un redzot Vārdu, un redzot, ka tas bija Jēzus, tad viņš pacēla augšup savas rokas un tika iejūgts Viņā. Dieva mīlestība iejūdza viņu Vārdā. "Viņš nesīs Manu Vārdu pagānu priekšā." Un viņš devās.

161 "Mozu, ES ESMU tavu tēvu Dievs. ES ESMU Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs. Es atceros, ko Es viņiem apsolīju, un šī apsolījuma laiks ir tuvu. Un Es redzu Manas tautas ciešanas. Es atceros Savu solījumu. Un Es esmu nonācis, lai tevi iejūgtu. Tu zini, ko saka Vārds. Es esmu tevi iejūdzis, lai tu dotos uz turieni, iejūdzis tevi ar spēku, lai tu dotos uz turieni un atbrīvotu Manu tautu. Un paņem to nūju savā rokā kā liecību, jo tu redzēji, kā ar to tika izdarīts brīnums." Tieši tāpat kā Dāvids ar lingu. Redzat?

162 Viņš sevi iejūdza un devās uz turieni. Galu galā Dievam bija cilvēks, kurš bija Viņam pakļauts, iejūgts Viņā un kurš varēja virzīties tikai tad, kad viņu virzīja Dieva Vārds. Ja vien šodien cilvēki darītu šādi! Un tā, viņš bija Viņa gūsteknis, mīlestības gūsteknis, iejūgts mīlestības važās līdz ar...ar Dievu, tāpat kā Pāvils bija iejūgts mīlestības pret Dievu važās.

163 Tieši kā Pāvils, viņi abi gatavojās vienādi. Mozus gatavojās, jūs zināt, lai atbrīvotu Israēla bērnus ar militāru spēku. Pāvils gatavojās, lai izrautu viņus no romiešu rokām un atbrīvotu viņus ar savu vareno garīdzniecības spēku tā laika pasaulē. Varenas apmācības skolas, viņu apmācīja Gamaliēls.

164 Un viņi abi devās tuksnesī; atgriezās kā citi cilvēki. Viņi abi redzēja Uguns Stabu. Un viņi abi bija pravieši. Vai pareizi? [Sanāksme saka: "Āmen."–Tulk.] Viņi abi bija pravieši. Un viņus abus bija uzrunājis Uguns Stabs, tieši tā, nāca kā atbrīvotāji. Tur nu viņi bija; devās uz tuksnesi. Atstāja savas mājas un devās uz tuksnesi, lai noskaidrotu. Atstāja savus ļaudis un visu pārējo, lai atrastu Dieva gribu. Saprotat?

165 Viņi bija sagatavoti vienā veidā; Dievs to nomainīja uz citu. Un viņiem bija jāklūst par absolūtiem cietumniekiem, lai nerīkotos tā, kā viņi gribēja rīkoties, bet lai rīkotos tā, kā Dievs gribēja, lai viņi rīkotos. Viņš ir tāds pats vakar, šodien un mūžīgi.

166 Vai mums ir vēl desmit minūtes, lai parunātu par šiem? [Brālis Nevils saka: "Āmen."–Tulk.]

167 Es patiešām ātri izskatīšu vēl vienu personāžu. Es šobrīd redzu vienu savā priekšā. Viņa vārds ir Jāzeps. Viņš bija izredzēts dēls. Viņš bija pilnīga līdzība par Jēzu Kristu. Viņš piedzima kā pravietis. Arī viņš bija pravietis. Saprotat? Un tā, viņš redzēja vīzijas. Un, kad viņš bija mazs zēns, viņš redzēja vīziju, ka viņš sēž tronī. Bet viņa brāļi viņam klanās. Saprotat? Taču skatieties. Viņš kļuva... Viņš jutās kā svarīga persona. Saprotat? Viņi visi...

168 Bet kas bija jāizdara Dievam? Viņš izdarīja tieši to pašu, ko Viņš bija darījis tiem visiem pārējiem. Tāpēc ka Mozus bija atbrīvotājs, Pāvils bija atbrīvotājs, un arī Jāzeps bija atbrīvotājs. Viņš izglāba savus ļaudis no bada.

169 Kas Dievam bija ar viņu jāizdara? Jāieliek viņu cietumā, jāieliek viņu tieši cietumā. Tieši tā. Atcerieties, viņu pārdeva viņa brāļi kādam ēģiptietim. Un viņi pārdeva viņu Potifaram. Un Potifars iedeva viņam nelielu brīvību, bet tad pēkšņi tā tika viņam atņemta. Un nu viņš sēž tur cietumā, raud, raud. Dievam bija viņu jānogērbj.

170 Un tā, skatieties. Taču es ticu, ka visu to laiku cietumā viņš atcerējās, ka vīzijā bija pateikts, ka viņš sēdēs uz troņa un viņa brāļi klanīsies viņa priekšā, jo viņš zināja, ka viņa dāvana bija no Dieva. Un viņš zināja, ka tam bija jāpiepildās.

171 Ja vien mēs visu laiku atcerētos, ka saskaņā ar Dieva Vārdu šajās pēdējās dienās Viņam būs Draudze, ka Viņam būs ļaudis. Un tās lietas, ko Viņš ir apsolījis, Viņš to izdarīs. Viņš pateica, ka Viņš izdarīs, un mēs dzīvojam tajā laikā. Mēs esam klāt. Viņš tagad vienkārši mēģina padarīt mūs par īstiem gūstekņiem, ieslodzītiem Viņa cietumā.

172 Jūs esat dzirdējuši to seno dziesmu, kuru jūs dziedat, “Un tad es esmu ieslēgts Dievā”? Es gribu būt saslēgts Viņā. Lūk, kur es par to iedomājos. Būt saslēgtam Dievā, neko citu, un tu virzies tikai tad, kad Dievs saka virzīties. Tu dari tikai tad, kad Dievs saka darīt, redziet, tad tu esi saslēgts Dievā.

173 Un tā, atcerieties, viņš aizdomājās. Turklāt viņš pats sevi atzina par pilnīgu neveiksminieku. Visā, ko viņš zināja, visā, ko viņš saprata, un visā pārējā viņš bija kļuvis par pilnīgu neveiksminieku. Nekas nedarbojās. Viņš bija nonācis tādā situācijā, ka neviens viņā neklausījās. Viņš bija gūsteknis. Saprotat? Viņš bija nonācis tādā situācijā, ka neticīgie viņam neticēja. Vai saprotat, ko es gribu pateikt? **[Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.]** Viņa kalpošana bija neefektīva. Cilvēki novērsās. Viņi neveltīja nekādu uzmanību viņam cietumā. Kāda jēga gan bija viņa kalpošanai? Viņš varēja stāvēt aiz cietuma restēm un viņiem sludināt; viņi gāja tik tālāk pa ielu. Saprotat? Taču viņš bija kļuvis par gūstekni. Un Dievs turēja viņu kā gūstekni, kamēr viss nenostājās savās vietās. Sacīja: “Lūk, Mans cilvēks.” Slava! Pilnīgs neveiksminieks!

174 Visbeidzot Dievs atnāca pie viņa uz cietumu. Tāpat kā pie Pāvila, tāpat kā pie visiem pārējiem, Viņš atnāca pie viņa. Un Viņš izmantoja dāvanu, kuru Viņš tam bija iedevis, lai viņu no turienes izvestu. Tā tas ir. Viņš izveda viņu no tā cietuma. Ko viņš darīja? Uzreiz, kā Viņš izveda viņu no viņa cietuma, ķēniņš iedeva viņam varu, viņa ķēniņš, kuram blakus viņš sēdēja, kuram viņš bija pakļauts. Viņš tika atvests no cietuma ēkas, un viņam tika iedota vara; tādā mērā, ka visam, ko viņš sacīja, bija jātiek izdarītam. Āmen.

175 Būdam savā cietumā, viņš vienmēr atcerējās, ka viņš bija dzimis noteiktam mērķim. Viņam bija jāapsēžas blakus ķēniņam. Visiem pārējiem bija jāmetas viņa priekšā ceļos. Tas viņam bija pateikts viņa vīzijā. Āmen. Taču, pirms viņa vīzija varēja pilnībā piepildīties, viņam bija jākļūst par gūstekni. Āmen. Un pēc tam viņš kļuva par valdnieku. Un, kad viņš atnāca no sava cietuma un kļuva par Dieva Vārda gūstekni, kad viņš varēja pateikt tikai to, ko viņa lūpās ielika Dievs, tad Dievs darbojās caur viņu.

176 Ievērojiet, Mozum bija vara pakļaut faraona prinčus, kā vien viņš gribēja. “Ja jūs teiksiet šim kalnam: 'Celies.’” Viņam bija vara saistīt faraona prinčus. Kaut vai viņi bija diakoni vai prezbitēri, vai arī viņi bija štata pārstāvji, lai kas arī viņi nebija. Viņš sacīja: “Es tevi saistu,” un viņi bija saistīti. Lūk, kā tas bija. Viņš varēja to darīt tikai pasakot, sava prieka pēc. Āmen. Slava Dievam!

Ak, man vēl ir tikai trīs minūtes, lai es turētu savu vārdu.

177 Un tā, mēs redzam, ka viņš...viņš kļuva par Dieva gūstekni, iepriekš būdams šīs pasaules gūsteknis. No... Tāpat arī Pāvils. Un tāpat arī Mozus, no savas domāšanas gūstekņa par Dieva gūstekni. Un, kad viņš iznāca brīvībā, viņam bija Dieva vara. Un, kad viņš kļuva par Pāvilu... Kad no šīs vecās

Mozus domāšanas, kad viņš no tās atteicās un to noģērba, viņš kļuva par Kristus Vārda gūstekni. Varēja virzīties tikai, kad...

“Jūs teiksiet: 'Kristus'?”

178 “Viņš turēja Kristus negodu par lielāku bagātību nekā Ēģiptes mantas.” Tāpēc ka viņš bija Kristus gūsteknis, tieši tāpat kā Pāvils.

179 Atcerieties, viņi visi trīs bija pravieši. Saprotat? Un bija jātiek noģērbtai viņu vecajai domāšanai, lai viņi varētu kļūt par Dieva gribas un ceļu gūstekņiem.

180 Turklāt atcerēsīties, lūk, ka viņam bija vara saistīt pēc viņa paša vārda. Viņam bija vara atbrīvot pēc viņa paša vārda. Viņš varēja pateikt: “Es atbrīvoju tevi mana ķēniņa vārdā.” Āmen. Faraons padarīja Jāzēpu par savu dēlu.

181 Kristus padara Savējos par mīlestības gūstekņiem, par Saviem dēliem. Un Viņš dod tiem varu, to pašu, kas bija Viņam. Jāņa Evaņģēlijs 14:12: “Kas Man tic, redziet, tos darbus, ko Es daru, viņš arī darīs. Pat vairāk par to darīs.” Lūk, Kristus mīlestības gūsteknis saņem pilnvaras no sava Ķēniņa, Kurš ir Kristus. Āmen. “Un patiesi Es saku jums, ja jūs pateiksiet šim kalnam: 'Celies,' un nešaubīsieties savā sirdī, bet ticēsiet, ka tas, ko jūs sakāt notiks, tad jums notiks, ko jūs pateicāt. Ja jūs paliekat Manī, un Mans Vārds jūsos; ja jūs esat iejūgti Manī,” jo Viņš un Viņa Vārds ir viens un tas pats. “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva. Vārds tapa par miesu un mājāja mūsu vidū. Tas pats vakar, šodien un mūžīgi! Ja jūs paliekat Manī,” nevis *šeit* un *tur*. “Paliekat Manī, un Mans Vārds jūsos; prasiet, ko gribat, jeb saki, ko gribat, un jums tas notiks.” Viņam bija vara.

182 Ievērojiet, pirms viņš iznāca ārā, viņam bija jātiek aizvestam un noskūtam. Viņam kaut ko vajadzēja noskūt, pirms viņš varēja satīties ar savu ķēniņu. Saprotat?

183 Ak, reizēm Dievs šādi izved Savus ļaudis un tā pamatīgi noskuj no viņiem viņu pašu gribu, parāda viņiem, ka viņi nedrīkst darīt visu, ko iegribās. Jūs saprotat, ko es gribu pateikt. Viņi nav...viņi nav brīvi darīt, ko viņiem gribās. Pirms viņi var iegūt pilnu varu un būt mīlestības vergi Kristum, viņiem ir jātiek noskūtiem, bet pēc tam stādītiem priekšā. Reizēm Viņš aizved viņus uz tuksnesīgām vietām, lai to izdarītu, noskūtu viņus. Bet pēc tam izved viņus, svaidītos, lai īstenotu to mērķi, kuru Viņš tiem ir paredzējis. Vai saprotat, ko es gribu pateikt?

Brāli, mēs esam laika beigās.

184 Atcerieties, ko Viņš darīja tajos visos citos gadījumos. Viņam vienmēr ir bijis jāpaņem cilvēks un jāpadara tas par Savu gūstekni, jāatmet savējais. Viņam bija jāatstāj viss, ko viņš zināja, jāaizmirst visa sava apmācība, pilnīgi viss, lai zinātu Dieva gribu un sekotu Dievam.

185 Viņš nevar vienlaicīgi rīkoties tā, kā grib darīt cilvēks un kā grib Dievs. Starp pirmo un otro ir ļoti liela pretruna. Jūs nevarat vienlaicīgi doties uz austrumiem un rietumiem. Jūs nevarat vienlaicīgi iet pa labi un pa kreisi. Jūs nevarat vienlaicīgi darīt pareizi un nepareizi. Jūs nevarat vienlaicīgi sekot cilvēkam un Dievam. It nekādi. Vai nu tu seko Dievam, vai arī tu seko cilvēkam.

186 Lūk, tātd, ja tu seko Dievam un esi pakļāvis Dievam, tad tu kļūsti par gūstekni tam Dievam, tam Vārdam, tai gribai. Nav svarīgi, ko saka kāds cits, tu esi kļuvis par Tā gūstekni.

187 Paklausieties. Mēs dzīvojam pēdējā laikā. Un es gribētu to pateikt ar godbijību un cieņu šajās pēdējās pārīs minūtēs. Paskatieties. Tas, ko Dievs, manuprāt, darīs un kas Viņam ir jādara, un darīs šajās pēdējās dienās, ir, lai sameklētu darbarīku ražas novākšanai. Viņam ir jāatrod darbarīks kulšanai uz klona. Ikviens lauksaimnieks, kad viņš dodas savākt savu ražu, viņam ir vajadzīgs darbarīks, lai to

izdarītu; noteikti, viņam ir vajadzīgs ass sirpis vai kaut kas tāds, kāds instruments, lai izkultu labību. Un raža ir nobriedusi.

188 Dievs, paņem mūs Tavā rokā. Padari mūs par Tavas mīlestības saistītiem kalpiem. Lieto mūs kā darbarīku, lai šī grēcīgā, nolādētā zeme, kurā mēs šodien dzīvojam, aptvertu, ka Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

189 Attiecībā uz mani, Dievs, ļauj man būt gūsteknim. Ja visi mani brāļi mani atraidīs, ja visi mani draugi mani atraidīs, es gribu būt Jēzus Kristus un Viņa Vārda gūsteknis, lai caur Svēto Garu es būtu iejūgts Viņa Vārdā, lai redzētu, kā Svētais Gars apstiprina Dieva Vārdu tieši tādā veidā, kā Viņš pateica, ka tas notiks. Es gribu būt Jēzus Kristus gūsteknis.

Lūgsim.

190 Interesanti, vai šovakar, kamēr mūsu galvas ir noliektas, vai tās ir mūsu ambīcijas kļūt par kaut ko citu vai varbūt par kaut ko, ko mēs varbūt iedomājamies, ja tas ir kaut kas egoistisks, interesanti, vai mēs to visu nevarētu tā vienkārši nolikt malīnā.

191 Iespējams, kāds jauns puisis šeit šovakar atskatīsies, pateiks: “Es kļūšu, kad es izaugšu, es kļūšu par kaut ko *tādu un tādu*.” Interesanti, vai tu vari sajust, ka Dieva griba virza tavu dzīvi, un pateikt: “Nē, nē. Hm-hm. Es...es... Tagad manas ambīcijas ir prom. Jo dažas pēdējās dienas Svētais Gars uz mani runāja. Es...es...es gribu atdoties Dievam, lai būtu kulšanas darbarīks šajās pēdējās dienās.”

192 Iespējams, kādai jaunai meitenei ir ambīcijas kļūt par jauka rakstura lēdiju, vai...vai arī par skaistulīti, vai varbūt kādreiz taisīt savu karjeru Holivudā, interesanti, vai tu negribi pakļaut savas ambīcijas Dieva un Viņa Vārda Klātbūtnē, sadzirdēt Dieva aicinājumu tavā dzīvē. Dievs zina, kas tu esi.

193 Iespējams, šeit tuvumā ir kāds kalpotājs vai darbinieks, strādnieks kaut kur draudzē. Es šeit esmu diezgan reti. Es...es nepazīstu pat trešdaļu to cilvēku, kas šovakar sēž šeit, taču es...tikai pavisam dažus, kuri ir šeit. Taču, iespējams, ir tāds cilvēks, kurš gribēs pateikt: “Man ir vienalga, ko saka citi. Es tagad esmu Dieva vergs. Es...es...es sludināšu Viņa Vārdu, neskatoties ne uz ko. Man nerūp, ka mana...mana organizācija mani padzīs, es tik un tā stāvēšu ar šo Vārdu. Es...es to darīšu. Mana griba ir Dieva griba. Dieva griba ir mana griba. Es būšu Jēzus Kristus gūsteknis. Es to izdarīšu ar Viņa žēlastību un palīdzību.”

194 Aizdomājieties par to, kamēr mūsu galvas ir noliektas. Cik daudziem no jums šovakar ir šāds mērķis? Paceliet, lūdzu, savu roku. Tāds ir arī manējais. Es atsakos no visa. Tagad, kad mūsu galvas ir noliektas, tagad lēnām, kad jūs to tagad pārdomājat, kad jūs lūdzaties.

Visu atdodu,

Visu atdodu,

Visu Tev, mans dārgais Glābēj,

Visu atdodu.

Visu atd...

195 Vai jūs patiešām to gribat? “Es gribu būt gūsteknis. Es... Paņem mani, Kungs. Aizved šovakar mani uz podnieka darbnīcu. Salauz mani visu un izveido mani no jauna, tieši šeit.”

Tev, mans dārgais Glābēj,

Visu atdodu.

196 Debesu Tēvs, kamēr skan šī dziesma, es nodomāju, ka tas būtu vislabākais laiks man...man pārtraukt dziedāšanu, lai tikai mazu brītiņu parunātu ar Tevi. Kamēr cilvēki aizdomājas: “Es visu atdodu,” Tēvs, ļauj mums darīt to tā, it kā tā būtu mūsu pēdējā iespēja to izdarīt. Ļauj mums atnākt ar patiesumu, pienākt, tā teikt, pie Tā Kunga galda ar izmazgātām drēbēm, ar nomazgātām dvēselēm, ar nomazgātu gribu, ar nomazgātām ambīcijām, lai mēs padotos.

197 Un ļaut Dievam paņemt Viņa Vārdu, iejūdzot mūs kopā ar To, ar Dieva Vārdu. Un lai Svētais Gars paņem mūs tagad, kad mēs dzirdam, kā uz mūsu sirdīm savelkas šis iejūgs: “Sākot no šodienas es pieņemu Tevi pēc Tava Vārda.” “Tagad nedomā savas domas. Domā Manas domas. Domā Manu gribu. Es tevi vedīšu.” Dievs, dāvā, lai to piedzīvo ikviens no mums.

198 Šie jaunie cilvēki, kas tur sēž; vīrs un sieva; un daži grasās kļūt par vīru un sievu. Šeit sēž vecāki vīri, tie ir kalpotāji, viņi ir ceļā. Un, Kungs, šeit ir brālis Nevils, es, mēs kāpjām augšup pa šīm kāpnēm. Mūsu dienas jau ir skaitītas. Mēs savus soļus liekam piesardzīgāk, nekā mēs to darījām kādreiz. Mēs skatāmies, kur mēs liekam soli. Mēs vairs nesoļojam tik pārliecināti, fiziski runājot, kā tas bija kādreiz. Taču, Kungs, mēs redzam, ka šī mirstīgā dzīve izbāl, un neviens no mūsu soļiem nav drošs, ja Tu neturi mūs pie rokas.

199 Tagad, Dievs, paņem mūs, vai Tu to izdarīsi? Paņem mūsu sirdis un mūsu gribu Tavā rokā un ļauj mums šovakar kļūt par Vārda, Kristus gūstekņiem. Lai mēs šeit dzīvojam dievbijīgas dzīves. Lai šīs sievietes, šīs jaunās meitenes, šie jaunie puīši, puikas un meitenes atdod savu dzīvi, Kungs. Un lai viņu ambīcijas kļūst par ambīcijām kalpot Jēzum Kristus. Un ļauj mums kļūt par Viņa Dievišķās žēlastības un gribas gūstekņiem. Dāvā to, Kungs.

200 Tas ir viss, ko es varēju izdarīt, Kungs. Šie daži lauzītie vārdi, un es...es ceru, ka Tu saliksi tos kopā pareizi. Tāpēc ka šeit ir karsti, un cilvēki grib klausīties, taču šeit ir ļoti karsti. Bet daudziem ir jābrauc mājās un agri jāiet uz darbu. Taču lai šīs sēklas iekrīt viņu sirdīs, “gūsteknis.”

Aizies mājās un pateiks sievietēm, kad viņas...pirms viņi gatavosies nomesties ceļos lūgšanai šajā pēcpusdienā jeb šovakar, pie gultas, paskatīsies viens uz otru, pateiks: “Dārgā, kā ar to, ko dzirdējām šovakar? Vai tiešām mēs esam kļuvuši par Kristus un Viņa gribas gūstekņiem, vai...vai arī mēs rīkojamies pēc savas gribas?”

Lai jaunie puīši un jaunās meitenes it visur, jo īpaši tie, kas šovakar dzirdēja šo Vēstījumu, uzdod sev to pašu jautājumu: “Vai es gribu kļūt par gūstekni, atsakoties no savas dzīves?”

203 “Kas savu dzīvību gribēs izglābt, tam tā zudīs, bet, kas savu dzīvību Manis dēļ zaudēs, tas to atradīs.” Tēvs, mēs zinām, ka tas nozīmē: kļūt par Tavu gūstekni, pazaudēt mūsu pašu ambīcijas un mūsu pašu vēlmes, lai atrastu Tavējās, tad mums ir Mūžīgā Dzīvība. Dāvā to, Kungs.

204 Viss, kas man atliek, ir atdot to tagad Tavās rokās. Un lai tas nes augļus un rada varenus...varenus instrumentus pēdējo dienu ražas novākšanai, vīriešus un sievietes, puīšus un meitenes, atdevušos pilnīgajai Dieva gribai un kļuvušos par Jēzus Kristus, Viņa mīlestības, gūstekņiem, kuri ir iekalti Dievišķās mīlestības uz Kristu važās. Mēs to lūdzam Viņa Vārdā.

Visu atdodu...

Piecelsimies.

Visu atdodu,

Visu Tev, mans...

205 Vienkārši pateiksim to vēlreiz, ar aizvērtām acīm un augšup paceltām rokām.

Visu atdodu,

Visu atdodu,

Visu Tev, mans dārgais Glābēj,

Visu atdodu.

206 Tagad nolieksim mūsu galvas un nodziedāsim noslēdzošo dziesmu *Paņem līdzī Jēzus Vārdu*. Es gribu palūgt to...to brāli šeit... Es aizmirsu viņa vārdu. Tā māsa liecināja par to vīziju, kā viņai virsū nāca tumsa, bet viņa tika dziedināta. Un atcerieties, paskatījās atpakaļ, un tas aizsegs pazuda. To izdarīja viņas ticība. Brāli, lūdzu, atlaid mūs lūgšanā. Un palūdz, lai Dievs mūs svētī.

Gūsteknis

(A Prisoner)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1963. gada 17. jūlijā Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 63-0717 ilgst 1 stundu un 30 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2019. gadā.